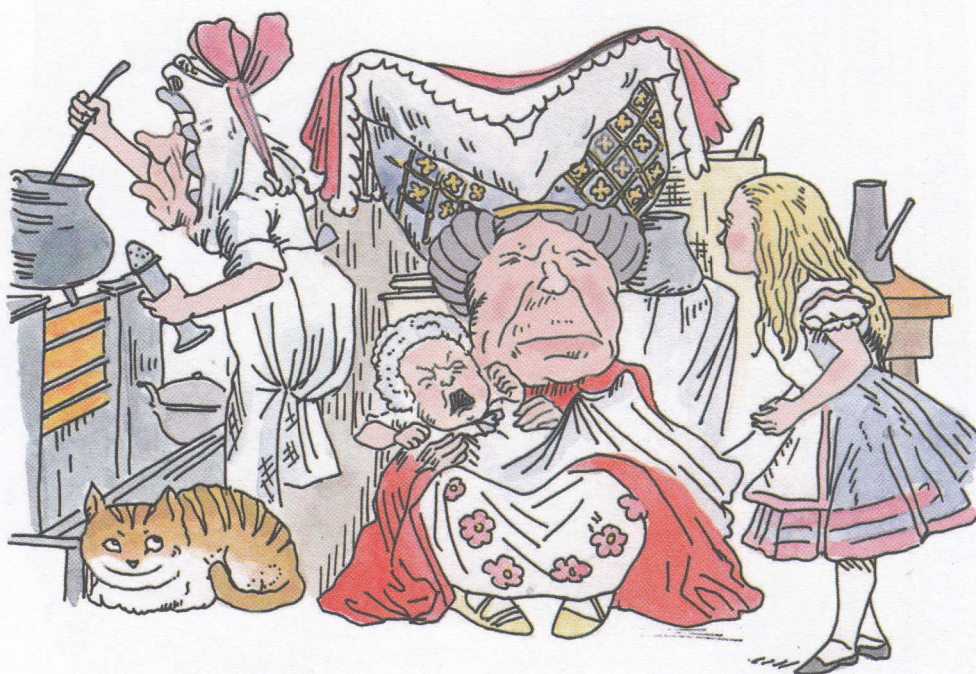

DĂ CULOARE CLASICILOR

Alice

Așa că se gândi (atât cât putea, pentru că se simțea foarte adormită și lipsită de vlagă din cauza caniculei) dacă plăcerea de a face o ghirlandă din margarete merita efortul de a se ridica și de a culege florile, când, deodată, un Iepure Alb, cu ochii roșii, trecu în grabă pe lângă ea. Nu era nimic deosebit în această întâmplare, iar Alice nici nu ar fi băgat-o în seamă prea mult, dacă nu ar fi auzit Iepurele zicând:

– O, Doamne! O să întârzii! Când s-a gândit la asta mai târziu, și-a dat seama că acest fapt ar fi trebuit să îi atragă atenția, dar la momentul respectiv totul i se părea foarte normal; însă când Iepurele scoase un ceas din buzunarul vestei și se uită la el, după care se grăbi, Alice se ridică în picioare pentru că își dădu seama că nu mai văzuse niciodată până atunci un iepure cu o vestă din care să scoată un ceas de buzunar. Arzând de curiozitate, alergă după el prin poiană și ajunse la timp să-l vadă sărind într-o vizuină aflată sub un gard viu.

Din capitolul 1

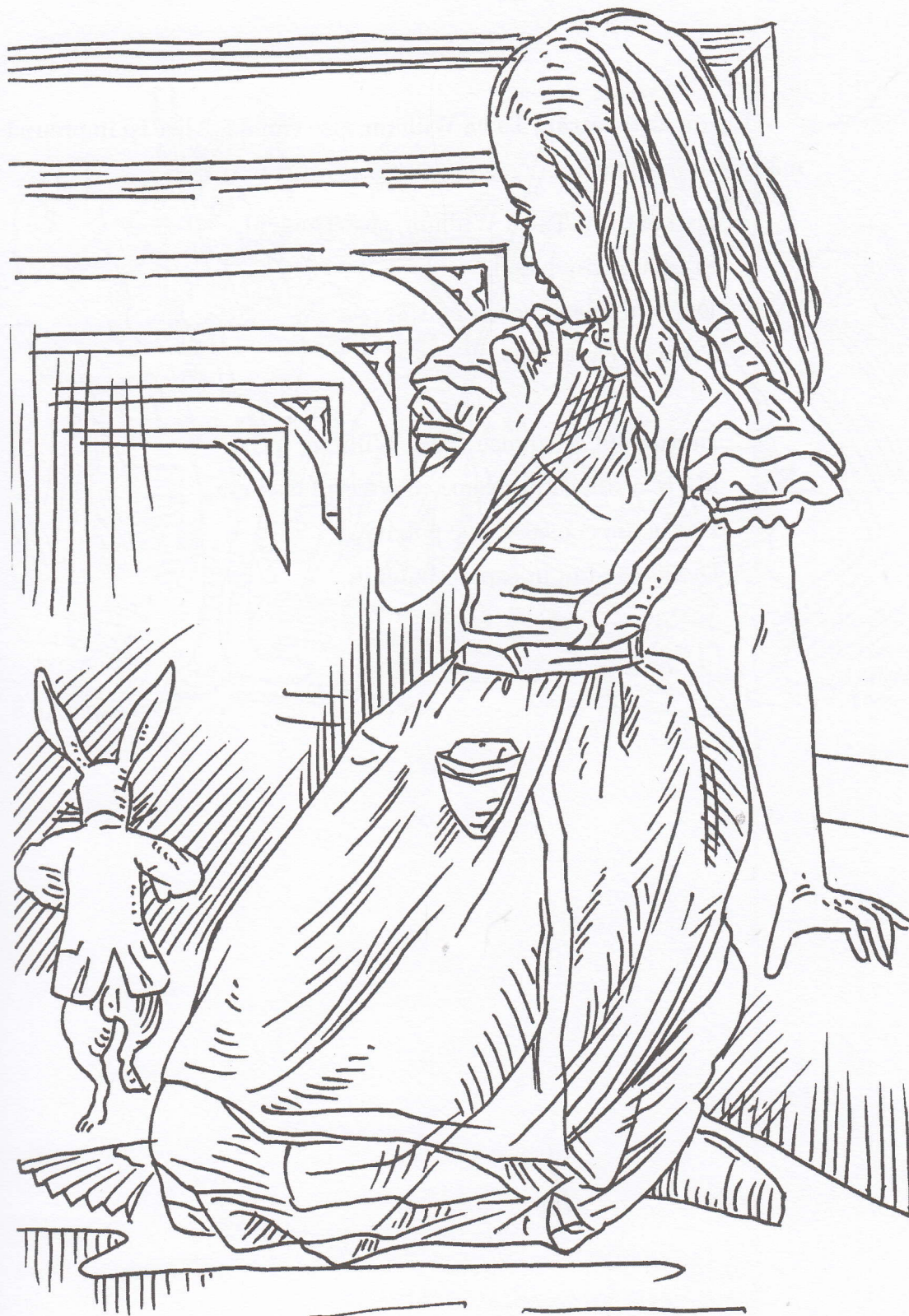

După o vreme, auzi, nu departe, un tropăit, așa că își șterse în grabă lacrimile ca să vadă ce se apropia. Era Iepurele Alb, care se întorcea, îmbrăcat splendid, cu o pereche de mănuși din piele într-o mână și cu un evantai în cealaltă; venea repede, tropăind și vorbind singur:

– Oh! Ducesa, Ducesa! Oh! Ce furioasă va fi dacă o voi face să aștepte! Alice era atât de disperată, încât era gata să ceară ajutorul oricui, așa că, atunci când Iepurele ajunsese lângă ea, îi spuse, timid și abia șoptit:

– Dacă binevoiți, domnule... Iepurele se sperie groaznic, scăpă mănușile și evantaiul din mâini și se retrase în întuneric cât de repede putu.

Din capitolul 2

– Recită Ești bătrân, Taică William, zise Omida. Alice își împreună mâinile și începu:

Ești bătrân, Taică William, zise Tânărul,
Și cărunț ți-e părul,
Dar stai în cap neconținut,
Crezi că e potrivit?

În tinerețe, răspunse Taică William,
Mă temeai că probleme cu creierul o să am,
Dar acum consider că e potrivit,
De-aceia stau în cap neconținut.

Din capitolul 5

Ea stăruie cu privirea asupra casei pentru un minut sau două, gândindu-se ce să facă în continuare, când din pădure ieși alergând un Lacheu (ea îl luă drept lacheu pentru că era îmbrăcat în livrea; altfel, judecând doar după fizionomia acestuia, ar fi putut să-l catalogheze drept pește) care ciocăni zgomotos în ușă cu dosul pumnului. Ușa fu deschisă de un alt Lacheu în livrea, având fața rotundă și ochii mari, ca de broască; Alice observă că ambii Lachei aveau părul pudrat și buclat. Deveni foarte curioasă în legătură cu ceea ce se întâmpla, așa că se furișă mai aproape, ieșind afară din pădure pentru a asculta. Lacheul-Pește scoase de sub braț o scrisoare uriașă, aproape cât el de mare, și o înmână celuilalt, spunându-i pe un ton solemn:

– Pentru Duceasă. O invitație la crochet, de la Regină. Apoi, amândoi făcură o plecăciune adâncă până ce zălufii li se încălziră.

Din capitolul 6

